

SERIA DE AUTOR
ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Domnul Ibrahim
și florile din Coran

Traducere din franceză de
SIMONA BRÎNZARU

HUMANITAS
fiction

La unsprezece ani, am spart purcelușul de porțelan și m-am dus la fetițe.

Purcelușul meu era o pușculiță de porțelan smălțuit, de culoarea vomei, cu o fantă prin care puteai să bagi banii, însă nu puteai să-i scoți. Tata alesese pușculița asta cu sens unic pentru că se potrivea întru totul concepției lui de viață: banii sunt făcuți să fie păstrați, nu să fie cheltuiți.

În burdihanul purcelușului erau două sute de franci. Patru luni de muncă.

Într-o dimineață, înainte să plec la liceu, tata mi-a spus:

— Moise, nu pricep ... Lipsesc bani ... de acum înainte, te rog să îți socoteala pe caietul

din bucătărie a ceea ce cheltuiești când mergi la cumpărături.

Prin urmare nu era de ajuns că eram porcăit la liceu și acasă, că spălam, că învățam, că făceam de mâncare, că mergeam la cumpărături, că trăiam singur și fără să mă iubească cineva într-un apartament mare, întunecos și pustiu, că eram mai degrabă sclav decât fiul unui avocat fără dosare pe rol și fără soție, mai trebuia să fiu acuzat că sunt hoț! Dacă tot eram bănuit că fur, măcar să o și fac de-adevăratelea.

Așadar erau două sute de franci în purceluș, atât plăteai pentru o fată din Rue de Paradis. Prețul pentru a deveni bărbat.

Primele de care am dat mi-au cerut cartea de identitate. În ciuda vocii mele, a fizicului – eram gras ca un sac plin cu dulciuri –, se îndoiau că am șaisprezece ani, cât le spuseseam că am. Probabil crescusem sub ochii lor, în ultimii ani, cum treceam prin zonă cărând plasa cu legume.

La capătul străzii, sub portic, era una nouă. Dolofană și frumoasă coz. I-am arătat banii.

— Și chiar ai șaisprezece ani ?

— Păi da, de azi de dimineață.

Am urcat la ea. Nu-mi venea să cred, avea douăzeci și doi de ani, o babă, și era la dispoziția mea. Mi-a explicat cum trebuie să te speli, apoi cum trebuie să faci amor ...

Sigur că știam ce și cum, dar am lăsat-o să-mi explice ca să se simtă bine, plus că îmi plăcea vocea ei, puțintel bosumflată, puțintel supărată.

Cât a durat, am simțit că mai am puțin și leșin. La sfârșit, m-a mângâiat pe cap cu blândețe și mi-a spus:

— Te mai aștept pe la mine. Și să-mi aduci un cadouș !

Aproape că mi-a stricat bucuria: uitasem de cadou. Asta e, eram bărbat, fusesem botezat între coapsele unei femei, abia mă mai țineam pe picioare într-atât tremuram și deja aveam probleme: uitasem de cadou.

M-am întors în fugă acasă, am dat buzna în camera mea, m-am uitat în jur, căutând ceva demn de acest nume, apoi am alergat în graba mare în Rue de Paradis. Fata era tot sub portic. I-am dat ursul meu de pluș.

Cam tot atunci l-am cunoscut pe domnul Ibrahim.

Domnul Ibrahim fusese mereu bătrân. Tot lumetul de pe Rue Bleue și Rue du Faubourg-Poissonnière îl ținea minte pe domnul Ibrahim stând în băcănia lui de la opt dimineața și până la miezul nopții, proțâpînt între casa de marcat și produsele menajere, cu un picior pe culoarul îngust dintre rafturi și cu celălalt pe sub cutiile de chibrituri, cu un halat cenușiu peste cămașa albă, cu dinții ca de fildeș sticlindu-i pe sub mustața subțire și ochii codați, căprui-verzi, mai deschiși la culoare decât pielea lui oacheșă, împodobită cu petele bătrâneții înțelepte.

Opinia unanimă era că acest domn Ibrahim e un înțelept. Fără îndoială fiindcă era de cel puțin patruzeci de ani arabul de pe strada evreiască. Fără îndoială fiindcă zâmbea mult și vorbea puțin. Fără îndoială fiindcă părea imun la agitația obișnuită a muritorilor de rând, nemișcându-se niciodată, de parcă ar fi fost o ramură altoită pe taburetul său, nearanjându-și niciodată marfa indiferent de clientul pe care-l servea și dispărând nu se știe unde între miezul nopții și ora opt dimineața.

Așadar, în fiecare zi făceam cumpărăturile și făceam de mâncare. Nu cumpăram decât cutii de conserve. Cumpăram conserve în fiecare zi nu din grijă să fie proaspete, nu, ci fiindcă tata nu-mi lăsa decât bani pentru cheltuielile de o zi și pentru că așa mi-era mai ușor să gătesc!

Când am început să îl fur pe tata fiindcă mă bănuise că îl înșel, am început să îl fur și pe domnul Ibrahim. Mi-era cam rușine dar, ca să îmi ușurez povara, când plăteam, îmi spuneam:

La urma urmei nu este decât un arab!

În fiecare zi îl priveam în ochi pe domnul Ibrahim și asta îmi dădea curaj.

La urma urmei nu este decât un arab!

— Nu sunt un arab, Momo, de fel sunt din Cornul de Aur.

Mi-am strâns cumpărăturile și am ieșit în stradă năuc. Domnul Ibrahim îmi auzea gândurile! Prin urmare știa poate și că îl înșel?

A doua zi nu am mai șterpelit nici o conservă, dar l-am întrebat:

— Ce-i aia Cornul de Aur?

Ca să fiu sincer, toată noaptea mi-l imaginasem pe domnul Ibrahim așezat pe marginea unui corn de aur, zburând pe un cer plin de stele.

— Momo, asta înseamnă regiunea cuprinsă între Anatolia și Persia.

A doua zi am adăugat în timp ce scoteam portofelul:

— Nu mă cheamă Momo, mă cheamă Moise.

— Știi că te cheamă Moise, dar de aceea îți spun Momo, e mai puțin solemn, mi-a răspuns după încă o zi.

În ziua următoare, numărându-mi restul, l-am întrebat:

— Și cu ce te încălzește? Moise este un nume evreiesc, nu arab.

— Nu sunt arab, Momo, sunt musulman.

— Atunci de ce se spune că ești arabul străzii, dacă nu ești arab?

— Momo, în comerț, arab înseamnă că „deschis de la opt dimineța și până la miezul nopții, chiar și duminică“.

Așa stăteam noi de vorbă. O frază pe zi. Aveam tot timpul la dispoziție. El, fiindcă era bătrân, eu fiindcă eram tânăr. Și o zi da, una nu, furam o cutie de conserve.

Cred că ne-ar fi luat un an sau doi să legăm o discuție de o oră dacă nu am fi întâlnit-o pe Brigitte Bardot.

Mare agitație pe strada noastră. Circulația este oprită. Strada, blocată. Se filmează.